

[Aksel Larsen.]

Planer, skal vi i hvert Fald helst ikke ses herinde før til Oktober. Jeg er ikke sikker paa, at det gaar an at vente saa længe med at gøre noget. Jeg er ikke sikker paa det, dels paa Grund af den almindelige Nødstilstand og de stadig stigende Priser, dels fordi jeg er bekendt med, at ikke alene er der adskillige Arbejdsløshedskasser, der ikke engang er i Stand til at udbetale det lov-hjemlede Maksimum, fordi det har de ikke Penge til, men der er ogsaa Arbejdsløsheds-kasser, som i en nær Fremtid kommer til at staa over for Spørgsmaalet om Nedsæt-telse af den ordinære Understøttelse — den, der i Forvejen ikke har naaet Maksimum —, fordi deres Kasser er læns for Penge og de anser det for ugørligt at forøge de i For-vejen alt for store Kontingentbyrder.

Jeg synes ikke, det er nødvendigt at beskæftige mig udførligt med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch's Teori, hvis man kan kalde det saadan, om, at hvis man hjælper de fattigste i Samfundet, gaar Samfundsfunktionerne i Staa. Jeg synes, at det rent agitationsmæssigt er meget farligt at fremsætte dette. Det er i hvert Fald lige akkurat, hvad Skatteborgerforeningen kan bruge, den Slags. Der var for Resten meget af det, det ærede Medlem fremsatte, der kunde bruges i dens specielle Agitation. Dernæst er det i skærende Modstrid med alt, hvad Socialdemo-kratiet hidtil har doceret som national-økonomisk Visdom og urokkelig Teori. Hvis man virkelig vil knæsette den ny-skabte Teori, bør man for den politiske Hæderligheds Skyld samtidig erklære, at alt, hvad man hidtil har levet paa, var altsaa Løgn. Dernæst er det ikke rigtigt. Naturligvis kan man hjælpe de nødstedte i Samfundet, uden at det behøver at gaa ud over vigtige Samfundsfunktioner eller over Er-hvervslivet, men det ender alt sammen i det, det ærede Medlem berørte i et andet Afsnit af sin Tale, i Kampen mod Profitraten. Forbedrede Leveforhold for den arbejdende Befolkning i Landet betyder Formindskelse af Kapitalisternes Profitrate. Det er det, vi slaas med, det er det, den økonomiske Kamp staar om, men saa skal man lade være med at stille sig paa Kapitalisternes Side ved at servere den Slags Skatteborger-foreningsteorier.

Det ærede Medlem er meget fortørnet over Sætningen: de fattige er blevet fattigere, de rige er blevet rigere. Jeg kan ikke gøre for, at det ærede Medlem er fortørnet over dette. Det vilde være behageligt, hvis det

ærede Medlem kunde modbevise den Paa-stand, der ligger i Sætningen — saa skulde vi holde op med at fremsætte den. Men det ærede Medlem maa undskyldte — det For-søg, han gjorde her i Dag, var ikke velegnet i saa Henseende. Det ærede Medlem siger: Der har jo været Indtægtsstigning for Arbejdere og andre, og det er kun muligt, naar det gaar ud over Profitraten. — Det afhænger da af Prisniveauet i Landet. Hvis Indtægtsstigningen ikke holder Maal med Prisniveauet, kan jeg ikke se andet, end at saa er de fattige blevet fattigere.

Dernæst tror jeg, at man bør udstrække sine Undersøgelser ogsaa til saadanne Be-folkningsgrupper som Landbrugere og Fis-skere. Hvis det ærede Medlem tror, at man blandt dem er blevet mere velhavende, det vil sige rigere end man var, før Krisen satte ind, saa tager det ærede Medlem fejl.

Naa, det ærede Medlem nedlod sig sig i øvrigt ikke til at føre Beviser, men fremsatte blot en Paastand om, at det var gaaet ud over Profitraten. Om denne Paa-stand kan holde — ja, det vil man kunne se ved at betragte det næste, det ærede Medlem sagde, nemlig at de rige har det slet ikke saa godt, for, sagde han, de er meget højt beskattede, og jo rigere de bliver, des mere betaler de i Skat. Ja, det frem-gaar af Skattelovgivningen herhjemme — den Slags elementære Sandheder behøver man ikke at forkynde heroppefra —, men dermed er det jo ikke bevist, at Forholdene er retfærdige.

Se, Forholdet er jo det, at allerede i 1935, da vi i den Henseende ikke var nær saa langt fremme som nu, havde vi i Dan-mark flere store Formueejere og flere Millio-nærer end i det hidtil bedste Aar efter Kri-gen, nemlig 1929. Det er rigtigt, at Millio-nærernes Tal i 1929 var større end i 1932, men fra 1932 til 1935 klatrede Antallet højere op, end det var i 1929, og Udviklin-gen er fortsat siden da. Ikke des mindre er det jo en Kendsgerning, at i Almindelighed taget er vort Land og vort Folk lang, langt fattigere nu, end det var i 1929. At Land og Folk som saadant ikke er blevet beriget under Krisen, men at de rige er blevet ri-gere, dokumenteres ganske uimodsigeligt af Formuestatistikken. Og er det ærede Med-lem i Tvivl, staar den jo ovre paa Boghylden i Salen. Jeg henstiller, at det ærede Medlem ikke blot anstiller sig fortørnet over vor Agitation, men beskæftiger sig med de kon-krete Kendsgerninger, som vi anfører til Underbygning af vor Agitation. Hvis det ærede Medlem kan modbevise dem, saa maa